

Megbocsátás neked és nekem

1. Egy különös békekövet

Szeretem a reggeleket, ahogy a felkelő nap sugarai beragyogják kis szobámat. Szeretem a napi nyüzsgés előtti csendet. Ezen a reggelen nem az ébresztőórámra keltem, hanem korábban. Mindig korábban felébredek magamtól, ha valami fontos esemény lesz, de ezt egy csöppet sem bánom, mivel így legalább jobban felkészülhetek arra a bizonyos eseményre. Vártam már a mai évvárót, egyrészt, hogy megkapjam szép bizonyítványomat, másrészt, hogy most már hivatalosan is megkezdődjön a nyári szünet. Még nem voltak konkrét terveink, de ahogyan a bátyámat és magamat ismerem, nem fogunk unatkozni... Amint felültem az ágyamban, szemem a polcomon lévő egyik fényképre tévedt. Hátul, a kertben készült négyünkről: a szüleimmel és a bátyámmal vagyunk rajta, ahogy mosolyogva átöleljük egymást. A kép akkor készült, amikor legutóbb találkoztunk a szüleinkkel, akik Afrikában misszionáriusok – nagyjából egy éve. Egy hónapot töltöttünk együtt, aztán visszautaztak. Évente egyszer szoktak hazajönni, de hetente igyekszünk emailt váltani, 2–3 hetente pedig skype-on beszélgetünk. De azért az mégsem olyan, mint a személyes találkozás. Idén vajon mikor fognak hazajönni? Bár nagyon szerettem a nagynénémnél lakni, az utóbbi fél évben egyre gyakrabban gondoltam a szüleimre. Egyre inkább hiányoztak, és vártam, mikor kapunk majd olyan emailt, amelyben megírják, mikor jönnek.

Na, de nehogy már ilyen szomorúan induljak az évvárónkra! A szüleim is biztosan azt szeretnék, hogy örüljek a vakációnak, meg hát tényleg olyan szép napnak ígérkezik a mai. Az órára nézve tudatosult csak bennem, hogy most már nem ártana készülődni. Kipattantam az ágyból, és öltözködni kezdtem. Közben jutott eszembe, hogy nem is mondtam el a reggeli imádságot, így már az ünneplő blúzom gombolgatása közben suttogtam:

*„Szívből kérlek Istenem,
ma egész nap légy velem.
Segíts meg, hogy jó legyek,
mindenkivel jót tegyek.
Ha rám nézel e napon,
öröm legyen arcodon. Ámen”*

Aztán átrohantam a bátyám, Laci szobájába, gyorsan lerántottam róla a takaróját, mire ő álmosan pislogott rám.

– Naaa, mi van, hagyjál már aludni! Minek vagy ünneplőben? – értetlenkedett. Felhúztam a szemöldökömet, és ezt válaszoltam felnőtt hangszíjjal:

– Laci, fiam, igazán illene tudnia, hogy ma van a tanévzáró ünnepély, melyen ünneplő ruhában köteles megjelenni!

– Hát ezt körülbelül úgy mondtad, mintha te lennél az osztályfőnököm...– mormogta a bátyám, és kikászálódott az ágyból.

Elnevettem magam:

– Pontosan ez is volt a célom...

Amikor Laci leért, hogy reggelizzen, én már befejezésként forró kakaót kortyolgattam.

– Na, csak hogy előkerültél, te kis álomszuszék! Jó reggelt, Laci! – mondta Sári néni, a nagynénénk.

– Jó reggelt, Sári néni! Katinak hála, talán nem fogok elkésni én sem...– mosolygott a bátyám, és ő is nekilátott a reggelinek.

Én eközben fészülködni szaladtam, mert úgy néztem ki, mint egy kócos kisoroszlán. Az utolsó pillanatban végül Laci is elkészült, így együtt sétáltunk el az iskolába.

Az ünnepség szokásosan az iskola dísztermében volt, majd mindenki a saját osztálytermébe vonult, ahol kiosztották nekünk a bizonyítványt. Csak matekból és rajzból

lettem 4-es, az összes többi tantárgyból 5-ösre zártak le. Az iskola előtt Laci már várt rám, és együtt mentünk haza. Azaz miket beszélek! Mi az, hogy mentünk?! Megbeszéltük, hogy versenyt futunk hazáig, tehát száguldva közeledtünk a házukhoz, amely a falu szélén, a szomszédos erdő határában állt. Blúzban és szoknyában nem volt a legkényelmesebb futni, de mi mindig csináltunk örültségeket. Csoda, hogy az ünneplőknek nem esett semmi baja!

A nagy rohanás közben észre sem vettük, hogy hazaértünk, és majdnem

föllöktük Sári nénit az izgalomtól. Laci kapkodva beszélt:

– Képzeld, Sári néni, az osztályfőnököm, Zsóka néni megdicsért az évi szorgalmamért, és kaptam egy jutalomkönyvet!

– És a te bizonyítványod milyen lett, Kati? Mutasd csak! – kérte Sári néni, és én átnyújtottam neki. – Nagyon szép eredmény, mindketten ügyesek voltatok! Ha átöltöztök, akkor megkérnélek titeket egy fontos feladatra: le kéne szedni a sok cseresznyéről a szárát, hogy délután, amikor elmegyek a virágüzletbe dolgozni, Tibi bácsival tudjatok cseresznyebefőttet készíteni. Természetesen ki is magozhattok egy adagot, amit majd nyersen megeszünk.

– Persze, mindjárt jövünk. Nagyon szeretjük a cseresznyebefőttet, jó lenne, ha idén is lenne – mondtam, és felsiettünk az emeletre átöltözni.

És ugyan szerettem a konyhában segíteni a „pótszüleinknek”, de azért a szobámba érve sóhajtottam egyet, hogy huh, ez a befőzés jó sokáig fog tartani, mert az elmúlt két napban délutánokként vödörszámra szedtük a kertünkben a cseresznyét... Aztán eszembe jutott, hogy ennek ellenére biztosan élvezni fogom, hiszen Tibi bácsi mindig fel tudja dobni a hangulatot egy-egy hosszadalmasabb, közös munka közben. A befőzés pedig Tibi bácsi specialitása, szinte jobban ért a különböző lekvárokhoz és befőttekhez, mint a nagynéném. Már is vidámabban gondoltam bele, hogy ma akkor estig csak a cseresznyével fogunk foglalkozni, és nagyon örültem neki, hogy ilyen jó kapcsolatunk van nemcsak a nagynénémmel, hanem a férjével is.

Másnap reggel már abban a tudatban ébredtem, hogy nyári szünet van! Elmosolyodtam, amikor eszembe jutott, micsoda zagyvaságot álmodtam... Nem emlékeztem rá pontosan, csak annyi maradt meg, hogy annyi cseresznyebefőtt és cseresznye-lekvár volt üvegekben elrakva, hogy megtelt vele az egész ház. Mély nyomokat hagyott bennem a tegnapi befőzés! Laci kivételesen már nem volt a szobájában, amikor én elmentem előtte és benéztem hozzá. Felöltöztem, összeszedtem magam, és lementem reggelizni. A konyhából azonban éles vita hangjai szűrődtek ki, így nem mertem benyitni.

– Laci, hányszor mondjam még el, hogy a virágokat és a konyhakerti növényeket igenis korán reggel kell öntözni? Nem önthetsz rájuk hideg vizet napközben, a forráságban, mert az nem tesz jót nekik! – hallatszott Sári néni erélyes hangja.

– De még nincs olyan meleg most sem, és még csak 8 óra van! A hőmérő az ablakban 25 fokot mutat... – szabadkozott Laci.

– Nem hiszem el, hogy nem fogod fel... Még egy ilyen apróságra sem lehet megkérni, hogy 4 naponta felkelj korán megöntözni a virágokat?! Négyen vagyunk, szépen be lehetne osztani magunk között. Utána visszaaludhatsz, ha szeretnél, de ezt tényleg 6 óra körül kell megcsinálni! Nem fogom többször megcsinálni helyetted!

– Én nem kértem, hogy megcsináld helyettem, Sári néni...

– Ah, micsoda szemtelenség! Hát persze, hogy nem kérted!!!

– Nem tehetek róla, hogy elaludtam...

– Már hogyan tehetnél? Mindkettőtöknek vettünk saját ébresztőórát. Vagy elfelejtetted beállítani, vagy lenyomtad, amikor csörgött, és visszafeküdtél. Mindkét esetben a te felelősséged, hogy nem tudtál felkelni.

– Jó, majd legközelebb jobban figyelek... – mormogta a bátyám. – Amúgy nem vagyok éhes, nem kérek reggelit... – és kitrappolt a konyhából.

Olyan hevesen nyitotta ki az ajtót, hogy konkrétan rám csapta.

– Auuu! Óvatosabban is közlekedhetnél! – húztam össze mérgesen a szemöldökömet, miközben a könyökömet fájaltam.

– Még rád is figyeljek, mi? – sziszegte, és elviharzott.

Sári néni még utána kiáltott:

– Ilyen hozzáállással nem mehetsz Kátival játszani! Pedig azt gondoltam, elengedlek titeket egész napra, hogy csináljatok, amit szeretnétek a szünet első napján. Kati elmehet, de te nem!

Kissé félve léptem a konyhába ezek után.

– Jó reggelt, Sári néni!

– Hát remélem, ennél csak jobb reggeleim lesznek a továbbiakban... – sóhajtott a nagynéném.

Tibi bácsi is csatlakozott hozzánk, mégis néma csendben, a gondolatainkba mélyedve fogyasztottuk el az ételt. Sári néni tekintete sokszor a távolba révedt, valamin nagyon gondolkozott. Szeretett minket, de nem mindig volt könnyű velünk. Néha megfordult azért a fejében, hogy biztosan jó döntés volt-e elvállalnia, hogy felneveli öccse gyermekeit. Ez is egy ilyen pillanat volt, amikor sok minden megkérdőjeleződött benne, és úgy érezte, teljes mértékben alkalmatlan arra, hogy gyerekeket neveljen. Túl sok szempontnak kéne megfelelnie...

– Sári néni, délelőtt elmehetnék lovagolni? Csak itt, a kertek alatt, a szőlőültetvények mentén... – érdeklődtem finoman, miután befejeztem a reggelit.

Tibi bácsinak nagy szenvedélye volt a lovaglás, a lovak világa, sőt, tartott egy pónit is az istállóban. A pónit Bibernak hívták, és már egészen kicsinek felültetett minket a hátára. A bátyámmal mi is nagyon szerettük Bíbort. Körülbelül 4–5 éve kezdtünk el kifejezetten lovagolni tanulni Tibi bácsitól, amit Sári néni sosem nézett igazán jó szemmel, ő ugyanis tartott a lovaktól, és nem akarta, hogy bármi bajunk essen. Emiatt nem lovagolhattunk gyakran, akkor is külön engedélyhez volt kötve a dolog. Várakozva néztem hol rá, hol Tibi bácsira, hogy mit fognak mondani.

– Ez nem rajtam múlik, Kati... – mondta Tibi bácsi kényszeredett mosollyal.

– Végül is pont az előbb mondtam, hogy ma azt csinálhatsz, amit szeretnél. Hát akkor menj... – mondta Sári néni és nagyon sóhajtott.

– De nagyon vigyázz! Az indulásnál és a nyergelésnél ott kell lennie veled Tibi bácsinak! Ehhez ragaszkodom! – tette még hozzá.

Alapos készülődés után, nagyjából egy óra múlva ügettem ki a hátsó kapun, a gyümölcsös végénél. Tibi bácsi egy darabig még figyelte, ahogyan távolodom, aztán nemsokára elment dolgozni; a takarékszövetkezetben volt biztonsági őr.

– Na, mit szólna, Bibi? – kérdeztem a pónitól. – Szép időnk van, nem igaz?

Megcirógattam a sörényét, aztán gondolatban áttértem arra, ami foglalkoztatott. Mit is fogunk csinálni a nyáron? Volt róla szó, hogy két unokatesónk, akik a közelben laknak, eljönnek hozzánk egy hétre, meg arról is, hogy Sári néniékkal elmennénk pár napra valahova Magyarországon belül. A barátnőimmal is beszéltünk róla, hogy kéne többször találkozni, Lacival pedig az erdőben akartunk sokat játszani. Apropó, meg kell beszélnem a bátyámmal, hogy hová építjük idén a szokásos nyári bunkerunkat! Két éve építettünk először egy kis kuckót a fészerben, tavaly a gyümölcsös egyik nagy almafáján tanyáztunk, idén pedig építhetnénk egy kunyhót az erdőben. Már ha a nagynénémék megengedik. De ha Laci így folytatja, akkor biztosan nem engedik meg. Miért nem tudott felkelni, hogy meglocsolja azokat a nyamvadt növényeket? Nagyon haragudtam rá, mert így nem lehetünk ma együtt, és nem tudtuk megtervezni, hogy mit is szeretnénk csinálni közösen a szünetben. És persze olvasni is szeretnék majd. Remélem, minden rendben lesz Lacival.

Két lepke kezdett körözni mellettünk, én fütyörészni kezdtem, mire Bíbor értetlenül megtorpant. Elnevettem magam:

– Csak én fütyültem, Bibi, nincs semmi baj! De ha már megálltál, akkor lassan vissza is fordulhatunk.

Ebéd után Sári néni munkába ment, Laci a szobájában barkácsolt valamit, ugyanis nagyon szerette ilyesmivel tölteni a szabadidejét. Az azért megnyugtató volt, hogy a reggeli veszekedés után meg tudott nyugodni, és talált magának értelmes elfoglaltságot itthon is. Én egy lovas gyerekregényt kezdtem el olvasni, de aztán arra gondoltam, elmegyek az erdőbe körülnézni, hogy hová építhetnénk majd a kunyhót. Nagyjából az erdei tornapálya mentén haladtam, de néha letértem a szokásos ösvényről, és a fák sűrűjében is mászkáltam.

Végül találtam is egy jó kis helyet, amely nem volt messze az ösvénytől, az útról azonban nem látszódott, és pont elfért volna ott egy kis kunyhó. Ráadásul a közelében felfedeztem egy óriási fát, amelyen nagyon jól lehetett fára mászni... Kipróbáltam! És mellesleg messzire el lehetett látni a felsőbb ágakról. Még mielőtt Laci észrevette volna, hogy elmentem, már vissza is értem a házba. Tele voltam élményekkel és ötletekkel, de úgy voltam vele, hogy Lacinak csak másnap mondom meg, amikor majd közösen mehetünk el, remélhetőleg, addig meg megtartom magamnak. Nagyon izgatottan aludtam el aznap este; vártam már, hogy megépüljön a mi kis nyári kunyhónk.

Másnap fél 6-kor csörgött nálam a vekker, ugyanis én voltam a soros a reggeli locsolásban, és semmiképp sem akartam elaludni, hogy velem már ne legyen olyan balhé, mint amilyen tegnap Lacival volt. Ha én is elalszom, akkor Sári néni biztosan bekeményít, és kábé sehova se mehetünk majd. Így tehát érthető, hogy a vekkercsörgésre szinte rémülten ugrottam ki az ágyból, hogy még véletlenül se maradjon el a locsolás. Utána még visszafeküdtem, és olvastam reggeliig. Reméltem, hogy a reggelinél jó hangulat lesz, és végre beszélhetek az erdei kunyhó ötletéről.

– Sári néni, Tibi bácsi! Az utóbbi két évben Lacival mindig építettünk nyári bunkert, emlékeztek? – kérdeztem, amikor már az asztalnál ültünk.

– Ó, hogyne, főleg arra, amikor két éve átrendeztéték az egész fészert a kuckótok miatt, és egész nyáron alig találtam a szerszámaimat... – nevetett fel Tibi bácsi, majd mi is vele nevtünk. A nevetés mindig jó kezdetnek számít...

– Arra gondoltam, hogy idén az erdőben építenénk hasonlót, a tornapályától nem messze, ha megengeditek. – folytattam.

– Hé, ezt nekem még nem is mondtad! – kiáltott felháborodottan a bátyám.

– Mert előbb meg akartam kérdezni, hogy egyáltalán szabad-e... - magyarázkodtam.

– Na, várjatok csak! Az erdő elég tág fogalom, szeretném először megnézni, hová gondoltátok – mondta Tibi bácsi.

– Én nem tudom, most hallok erről először – vont vállat Laci.

– Elmehetünk reggeli után, és megmutatom – ajánlottam a többieknek.

– Ja, persze, mert már a helye is megvan – motyogta Laci.

Mindenesetre reggeli után tényleg elmentünk Tibi bácsival terepszemlére az erdőbe. Határozottan vezettem őket a kiszemelt helyhez. A famászásra alkalmas nagy fát is megmutattam. Tibi bácsi mindent megfigyelt, megjegyzéseket tett, a bátyám azonban egy szót sem szólt az egész séta alatt.

– Végül is tényleg nincs messze, nincs rossz helyen. Nem láttam a környéken hangyabolyt, sem darázsfészket, sem mérgező növényt... – morfondírozott Tibi bácsi. – Beleegyezem abba, hogy itt kunyhót építsetek. Ha bármi segísége van szükségetek az építkezéshez, szóljatok, de a szerszámaimat ne használjátok engedély nélkül, és lehetőleg ne tüntessétek el!

Aztán hirtelen elhallgatott, és elgondolkodva ránk nézett:

– Mit is akartok itt csinálni tulajdonképpen?

– Háát... azt, amit az előző években is csináltunk, meg ami még eszünkbe jut. Kirándulgatunk a környéken, lerajzoljuk, ha látunk valami szép növényt, beszélgetünk, fára mászunk, és mindig ehhez a bázishoz térünk vissza, itt pihenünk meg. Ilyesmiket – válaszoltam.

– Jól van, azért majd, ha elkészültetek, a kunyhót is ellenőrizném

Amint Tibi bácsi az órájára pillantott, idegesen kiáltott fel:

– Húha, most villámgyorsan haza kell mennem, hogy időben beérjek a takarédba! Jó munkát, szép napot nektek, gyerekek!

Megsimogatta mindkettőnk buksiját, aztán elviharzott. Így tehát nem is volt időnk rendesen megköszönni, csak gyorsan elbúcsúztunk, pedig majd kicsattantam a boldogságtól.

– Jaj, hát nem nagyszerű, hogy megengedte? Annyira örülök! – ugrándoztam örömben.

– De, tényleg tök jó – helyeselt a bátyám kissé kényszeredett mosollyal. Nagy örömben nekem nem tűnt fel, hogy bármi probléma lenne velem. – Akkor hogyan is legyen ez az egész? Hogyan fogjunk neki? – fordult felém.

– Ugye ott van az a bokor, amelyet mutattam, amelyik olyan sátorszerűen nőtt, és bele lehet mászni. Az előtt közvetlenül van egy fa. A fához kívülről kéne vastagabb ágakat támasztani, ezzel bővítenénk ki és zárnánk le a bokor belsejében lévő teret – magyaráztam.

Egy rövid megbeszélés után kunyhóépítésre alkalmas ágak után kezdtünk kutakodni. A keresés és gyűjtögetés elég sok időt vett igénybe, mert nem olyan könnyű nagy, letört ágat találni, amelyik még nem korhadt el teljesen, hanem viszonylag friss, és nem törik össze attól, ha kicsit belerúgok. Viszont, ha találtunk is ilyet, az meg általában nagyon nehéz volt, és csak közös erővel tudtuk az építkezés helyére cipelni. Úgy terveztük, hogy a kunyhóban nagyobb köveken fogunk ülni, így az ágak szállítása közben ezekre is figyeltünk, és később visszamentünk értük. Már nagyjából ebéd felé járt az idő (ezt az éhségünk alapján állapítottuk meg), amikor Laci az utolsó követ cipelte a bázisunkhoz. Még nem építettünk semmit, csak egy kupacba hordtuk az alapanyagokat. Szépen sorakoztak egymás mellett az erős ágak és a nagy kövek. Laci megkönnyebbülve dobta le az utolsó követ a földre, de azonnal kiderült, hogy az nem a földre érkezett, mivel egy hatalmas reccsenést hallottam. Rémülten rohantam oda.

Újságban megjelent:

– Jóságos ég, hát te meg mit művelsz?! – sikítottam. – Nem igaz, hogy ráejtetted ezt a követ az egyik legszuperebb ágra! Nem bírsz odafigyelni, hogy hol dobod le?

– Véletlen volt, te is ugyanúgy leejthetted volna! Amúgy meg tudod, mit? Egyedül is építkezhetsz, úgyis te találtad ezt a helyet! Nem is értem, miért töröm magam, hogy neked segítsek...

Laci szeme villámokat szórt, a szavak szinte kirobbantak belőle. Nem értettem, mi ennek az oka, nem láttam jelét, hogy bármi baj lenne.

– Mi az, hogy nekem segíts? Miért építkezhetnék egyedül? – haragosan csípőre tettem a kezem. – Te is akartál nyári kuckót, nem? Legalábbis eddig úgy tudtam, hogy ez nem az én tervem...

– Pedig eléggé úgy tűnt! Eljöttél nélkülem az erdőbe, és önkényesen kiválasztottad ezt a helyet az építkezésre, és erről ma reggelig én nem tudtam semmit! Azt sem mondtad, hogy idén is szeretnél bunkert, azt meg végképp nem, hogy idén az erdőbe gondoltad! – Laci egyre hangosabban kiabált. – És ezt az egészet képes voltál úgy tálalni Sári néniéknek, hogy MI szeretnénk, MI arra gondoltunk, holott csak TE gondoltad ezt!!! Igen, alapból én is szerettem volna kuckót a nyárra, de így... Eddig kihagytál mindentől, most bezzeg, hogy építkezni kell, most szükséged van rám. Na, kösz, ebből nem kérek! – azzal hirtelen sarkon fordult, és utat tört magának az ösvény felé, ahol a tornapálya volt. Nagyokat nyeltem és dermedten álltam. Aztán utánairamodtam, és az erdei úton értem utol.

- Állj már meg! - kiáltottam lihegve. - Arról megfeledkeztél, hogy miért kellett egyedül felderítenem a terepet! Nos, mert az én drágalátos bátyám nem bírt felkelni reggel, hogy meglocsolja a növényeket a kertben, és büntetésből nem jöhetett el velem! Na, ehhez mit szólsz? - kérdeztem fölényesen. - Tulajdonképpen a te hibád az egész! Laci azonnal felém fordult. - Az én hibám?! Igazán várhattál volna egy napot, mást is tudtál volna csinálni délután. Vagy legalább szólhattál volna, hogy elmész, de úgy mentél el, hogy észre sem vettem! - bátyám hangja mély sértettségről árulkodott.

- Igen, mert meglepetésnek szántam! - fakadtam ki elkeseredetten.

- Meglepetésnek? Szép kis meglepetés... Utálom, ha fontos dolgokból kihagynak!

- Hát erről nem tehetek... - mondtam kissé gúnyosan.

Ekkor hirtelen lelkes csaholásra lettem figyelmes, amely a hátam mögül jött, és egyre közeledett. Megfordultam, és mielőtt felfoghattam volna, hogy mi történik, a földön találtam magam egy aranyosan lihegő kutyával az ölemben.

- Hát ez meg honnan került ide? - vonta össze szemöldökét a bátyám.

- Friciii, mit csinálsz?! Azonnal szállj le szegény kislányról!

A hang irányába pillantottunk, és egy velem nagyjából egyidős fiút láttunk felénk rohanni. Mire ideért, a kutya már hallgatott az utasítására, és lekászálódott rólam, Laci pedig felsegített.

- Ne haragudjatok Fricire, nagyon szereti az új embereket, lelkesen üdvözl mindenkit, nem akart bántani... - magyarázkodott az ismeretlen fiú. - Jól vagy? - kérdezte tőlem.

- Igen, persze, nincs semmi gond, csak elég váratlanul ért a dolog... - mosolyogtam.

- Nagyon aranyos a kutyusod.

- Hallod, Frici? Aranyosnak nevezett azok után, hogy feldöntöted! Ez aztán valami, nem gondolod? - és megsimogatta a kutya buksiját. - A kutyám nevét már tudjátok, én Bence vagyok - nézett ránk kedvesen a fiú.

- Engem Katinak hívnak.

- Engem pedig Lacinak. Mit csinálsz az erdőben a kutyáddal? - érdeklődött a bátyám.

- Szamócát szedek anyukámnak. És hát Frici a világért se maradna ki egy erdei kirándulásból... - felelte Bence derűsen, és megmutatta a kezében lévő kosarat, melyben

már egy jó adag szamóca gyűlt össze. - Egyébként ne haragudjatok érte, de mivel itt a közelben szedegettem az előbb, pont hallottam, hogy valami kunyhóról veszekedtetek...

- Semmi közöd hozzá!

- kiáltottam azonnal. Nem számítottam erre a fordulatra.

- Na, még csak ez hiányzott, hogy egy ismeretlen fiú tudjon a

kunyhónkról... – morogta bosszúsan Laci. – Gyere, Kati, menjünk haza, hagyjuk ezt az egészet! – majd megfogta a kezem, és elkezdett maga után húzni.

– Várjatok, ne menjete el! Én csak segíteni akartam nektek... – szólt utánunk Bence. Értetlenül fordultunk meg, és kérdő tekintettel néztünk rá.

– Mégis miben akartál segíteni? Netán a kunyhóépítésben? Mert azt titkosan akartuk... – vont össze a szemöldökét Laci.

– Nem, dehogyis. Tudom, hogy az ilyesmit magának és a lehető legtitkosabban építi az ember. Én is csináltam már hasonlót. Sokkal inkább abban, hogy kibéküljete, és egyetértésben folytathassátok az építkezést – válaszolta Bence komolyan.

– És ezt hogyan gondoltad? – kérdeztem óvatosan.

– Elmondok nektek egy történetet a Bibliából... a tanulságot levonhatjátok ti magatok – felelte Bence.

Hát mit ne mondjak, egyre inkább furcsálltuk ezt az egész helyzetet. Miért akarna kibékíteni minket egy idegen fiú? Ráadásul egy bibliai történettel! Viszont most már kifejezetten érdekelt, hogy mi lesz ebből, szóval a *most-már-túl-kíváncsi-vagyok* nézésemmel könyörögve Lacira pillantottam. Egy darabig bámultuk egymást, aztán felsóhajtott, és így szólt:

– Jól van, akkor meghallgatunk... Ott van egy pad az erdei tornapálya egyik állomása mellett – mutatott az ösvény túloldalára. Odasétáltunk és leültünk a padra. Frici lelkesen csaholva jött velünk, és ő is kényelmesen leheveredett mellettünk. Bence beszélni kezdett:

:

– Volt egyszer egy király, aki elhatározta, hogy minden szolgájával visszafizetteti azt a pénzt, amennyivel tartoztak neki. Az egyik szolga tízezer tálentummal tartozott a királynak, ami hatalmas vagyonnak számított akkoriban. Amikor a szolga a király elé került, haladéért kezdett el könyörögni, mivel nem tudott fizetni. A király megsajnálta, és elengedte minden tartozását. Amikor a szolga elment, találkozott egy szolgatársával, aki száz ezüstpénzzel tartozott neki. Ez az összeg az előbbi tízezer tálentumhoz képest szinte semmit sem ért. Mint manapság a 100 forint a 100 millióhoz képest. A szolga azonban társára támadt, fojtogatni kezdte, és mindenáron követelte tőle, hogy adja meg, amivel tartozik. Társa kérte ugyan, hogy legyen hozzá türelemmel, és mindent visszafizet, de a szolgát nem érdekelte a könyörgése, és börtönbe záratta a társát. Az esetnek híre ment. A király is megtudta, hogy milyen gonoszul bánt egy másik szolgával az a szolga, akinek a nagy adósságát elengedte. Visszahívatta magához, és megszidta, hogy neki is kegyelmet kellett volna gyakorolnia a másik szolgával, ahogyan ezt ő is megtapasztalta. De mivel nem tette, a király megharagudott rá, és börtönbe záratta – itt Bence egy kicsit elhallgatott, majd folytatta. – Ennyi maga a történet, de egy kis magyarázatot még hozzáfűznék, mielőtt ti reagáltok.

Csendben bólintottunk. Frici érdeklődve figyelt minket, különösen a gazdiját.

– Ezt a példázatot Jézus akkor mondta el, amikor Péter megkérdezte tőle, hogy hányszor kell megbocsátania a másiknak. Persze így, általánosságban könnyű mondani, hogy bocsássunk meg mindenkinek, de a gyakorlatban ez sokszor nem könnyű. Vajon miért várhatta el a király a szolgától, hogy a társának elengedje az adósságát? Azért, mert neki annál sokkal többet engedtek el, így átérezhette volna a másik helyzetét. Mi a bűneink miatt olyan sokkal tartozunk Istennek, hogy halált érdemelnénk. De Jézus minden tartozásunkat kifizette, amikor meghalt értünk a kereszten. Ő a Mennyei Király, aki már nem haragszik ránk, elengedte tartozásunkat, megbocsájtotta bűneinket. Ha valaki hisz abban, hogy ez személyesen érte történt, akkor Isten gyermeke lesz, és tudnia kell, milyen sokat engedtek el neki. Ezért azt a kis dolgot, amivel a másik megbántotta, könnyebben megbocsájtja. De a haraghoz és a sértődöttséghez egyébként sem érdemes ragaszkodni, mert ezek tönkreteszik a kapcsolatokat. Mi is megkönnyebbülünk, ha tudunk a másiknak egy új esélyt adni – fejezte be Bence. – Na, innentől már a ti dolgotok, hogy mit kezdetek ezzel... – a karójára nézett, és felkiáltott. – Jaj, mennem kell, mert azt mondtam anyának, ebédre otthon leszek, és már háromnegyed 1 van!

– Hú, tényleg ennyi már az idő? Akkor nekünk is menni kéne! – pattant fel a bátyám.

– Köszí a történetet, Bence, még jó lenne ilyenekről beszélgetni, ha erre jársz... – mondtam.

– Holnap is jövök még számócát szedni, ha gondoljátok, összefuthatunk. Frici biztos szívesen megkeres benneteket... – mire mindnyájan elneveltük magunkat.

– Okés, benne vagyok. Akkor holnap itt, a környéken. Szia! – intettem neki búcsúzóul.

– Sziasztok! – köszönt ő is, aztán Fricivel együtt elsietett. Bátyámmal némán figyeltük, ahogyan lassan eltűnt a szemünk elől.

– Na, mit szólsz? – kérdeztem óvatosan.

– Fura egy fickó, az biztos... Hogy lehet, hogy kb. veled egyidős, és ilyen lazán beszél ennyire komoly dolgokról? Meg alapból az, hogy miért akart minket kibékíteni? Miért jó

az neki, ha egy ismeretlen testvérpárt kibékít egymással? – Laciból csak úgy ömlöttek a kérdések.

– Figyi, ezt én sem értem, de... mi lenne, ha először arra koncentrálnánk, amit elmondott, és esetleg kipróbálnánk? Kíváncsi vagyok, működik-e... – mondtam, és kérdőn néztem rá.

– Kati, nélküled és az állandó kíváncsiságod nélkül szinte unalmas lenne az élet – vigyorodott el a bátyám. – Arra gondolsz, hogy próbáljunk meg...

– ...megbocsájtani – fejeztem be jelentőségteljesen. – Tudod, tényleg mindketten hibáztunk, és felesleges azon vitatkozni, hogy kinek a hibája nagyobb, vagy ki indította el ezt az egész sértődéses dolgot. Nem gondolod?

– De igen, igaza van Bencének, ezt már a történet közben is éreztem – bólintott Laci. – Akkor... én... megbocsátok neked.

– Én is, én is! – és hirtelen megkönnyebbülésemben hevesen megöleltem Lacit. Ez neki azért már sok volt.

– Öhm, azért nem kell agyonölelgetned! – mondta zavartan, és azzal óvatosan lerázott magáról.

– Jól van, na... Most aztán már tényleg sietnünk kéne! Verseny hazáig? – kérdeztem tőle kihívóan.

– Elkéülni, vigyázz, kék, saaaajt! – kiáltotta Laci a játékos vezényszavakat, és már lódultunk is.

Tóth Renáta